

La crisi de l'Aula de Música

Mentre la tardor ha portat la firma del conveni del nou Auditori de Barcelona, la música dins els Festivals de l'Olimpíada Cultural es vesteixen de Carpa, i l'Aula de Música, tancada abans de l'estiu, obre el curs amb el dèficit acumulat, alguna dimissió o reestructuració interna i l'oferta d'espònsors com la SGAE (Societat General d'Autors).

FORÇA BIOSCA

El president Jordi Pujol, amb Enric Herrera, fins ara director de l'Aula de Música (a l'esquerra) i Manel Camp, fins ara director musical (a la dreta), en una visita a la Fundació.

A. Agramunt

El dilema és etern: ¿primer l'ou o la gallina? I amb la música passa una cosa semblant: ¿primer la música o el músic? Encetada la tardor, la música i els músics tornen a saltar a la palestra. La Fundació Aula de Música ha rebut la resposta del síndic de greuges de Catalunya que ha manifestat que el seu cas serà tramitat en les institucions catalanes per a obtenir una resposta. Malgrat tot, la Fundació Aula de Música, que aquests dies ha realitzat les inscripcions d'alumnes del nou curs, no ha paralitzat les seves negociacions. L'Aula pot acumular un dèficit global. Fonts de la Fundació han manifestat a EL TEMPS que la continuïtat dels programes de l'Aula de Música es podria veure en principi garantida per recursos d'espònsors i per aportacions com la de la Societat General d'Autors o el Ministeri de Cultura.

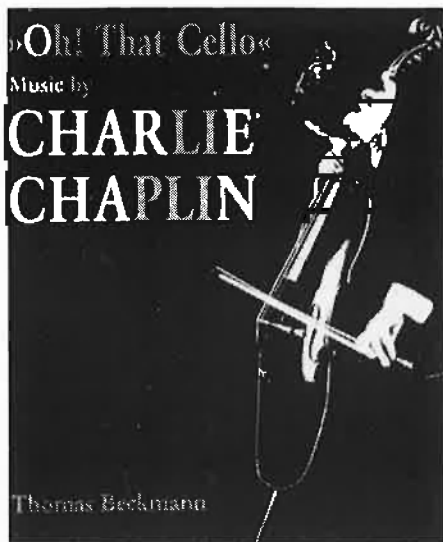
Tot això, però, no amaga una certa reestructuració interna de l'Aula de Música que des de l'estiu ençà ha vis-

cut la dimissió del fins ara director, Enric Herrera, com també la nova composició de la direcció musical, a càrrec de Manel Camp, i que a partir d'aquest curs es col·legia amb un consell pedagògic del qual continua formant part. Precisament Camilo Rodríguez, membre de l'esmentat Consell Pedagògic, ha dit a EL TEMPS que hi ha probabilitats de sortir-se'n bé, però amb un cert escepticisme davant l'actitud institucional.

Sembla que l'acord sobre assumir o no l'Aula de Música revesteix algunes polèmiques. Des de l'Ajuntament de Barcelona mateix, per part de la regidora Eulàlia Vintrolà, es podria haver manifestat que casos com el de l'Aula són competències autonòmiques. La Diputació, en plena etapa de traspasos, manté una actitud prudent, i la Generalitat només compta amb la resposta de Ramon Juncosa, director general de l'Institut de Noves Professions, que ha manifestat al director de l'Aula de Música l'interès a estudiar la situació del dèficit mitjançant una anà-

lisi dels fets i remarquant també que es tracta d'un ensenyament alternatiu. Precisament l'Institut Català de Noves Professions, que depèn del Departament d'Ensenyament, va ser qui va assumir l'any 1988 el reconeixement dels estudis impartits a l'Aula i qui va signar els primers diplomes oficials a més d'assistir als actes de lliurament. Alguns d'aquells diplomes del març de 1988 són signats per Joan Guitart, aleshores Conseller d'Ensenyament i President de l'ICNP, i per Miquel Reniu, que n'era el director general. Els representants del Centre han manifestat que ja ve del 1985 la conversió de l'Aula en Fundació després d'una proposta del Departament d'Ensenyament per tal que passés a ser entitat sense lucre.

Actualment, l'Aula de Música té oberta una sala d'art amb obres cedides com a suport per artistes prou reconeguts, com Tàpies, Barceló, Mariscal, Ràfols-Casamada, Amat, Viladecans, Llimós, Vargas o Zush, entre altres. Aquests i altres recursos poden servir per a afrontar provisionalment

el manteniment de la infraestructura de les instal·lacions del carrer Montornès de Barcelona, amb un lloguer i unes despeses que s'aproximen a les 500.000 pessetes mensuals. Unes instal·lacions que tenen 1.000 metres quadrats edificats i un jardí de 500 metres més, sala d'actes insonoritzada, equips musicals, cafeteria, biblioteca, fonoteca, una vintena d'aules, despatxos, i un servei docent complet durant tot el dia que fins ara, després de dotze anys de funcionament, a partir de la idea d'un ensenyament musical alternatiu —alguns n'han dit ensenyament de música moderna i de *jazz*—, ha acollit 2.500 alumnes regulars, i un altre miler en cursos d'estiu i seminaris especials.

L'Aula de Música, una de les úniques d'Europa dedicada a l'ensenyament de la música moderna, ja va veure els seus programes reconeguts l'any 1987 per part del Berklee College of Music, de Boston, i en el seu currículum d'alumnat consten les fitxes de músics bastant reconeguts i que formen part de grups i orquestres de molt diversos camps com El Último de la Fila, Lluís Llach, Joven Orquesta Nacional de Espanya, Professors de l'Escola Gislaved a Suècia, Orquestra Plateria, La Locomotora Negra, la Banda Municipal o el grup Dagoll Dagom. El mateix Joan Manuel Serrat va ser un dels primers a integrar-se en el Patronat de la Fundació pel fet que el seu fill és avui un dels joves estudiants.

La música milionària

Però la pregunta del principi, torna: ¿primer el músic o la música? Davant el dèficit de 10 milions de l'Aula de Música, la Tardor no acusa la crisi econòmica, musicalment parlant. Només a tall d'exemple podem esmentar el recent conveni signat entre el Ministeri

de Cultura, la Conselleria de Cultura de la Generalitat i l'Ajuntament de Barcelona per a enllestir d'aquí a quatre anys l'Auditori de Barcelona de la plaça de les Glòries amb un pressupost de 6.216 milions de pessetes, els quals han de procedir, a parts iguals, de les dues institucions catalanes. I, també a tall d'exemple, l'apartat musical dins els Festivals de Tardor de l'Olimpíada Cultural, articulada pels seus organitzadors «com un balanceig entre l'avantguarda i la tradició». Una trentena d'espectacles musicals volen cobrir entre octubre i novembre l'accés a uns àmbits fins ara inabastables «per normalitzar-se en relació amb altres capitals culturals del món». Perquè això sigui possible, la majoria d'actuacions hauran de tenir com a escenari l'anomenada Carpa de Tardor, ubicada al final del Moll de la Fusta, una carpa que ofereix una bona prestació acústica, coberta de material impermeable, opac i ignífug, de color blanc exterior i negre interior, amb una superfície de 1.042 metres quadrats i una capacitat de 1.000 persones, en un total de 63 metres de longitud i una amplària de 18 metres. Per als incrèduls, es pot afegir encara que aquesta carpa va ser utilitzada pels Comediants en els Festivals de Otono de Madrid. Però per dificul-

tats tècniques d'última hora referents a la instal·lació de la Carpa al Moll d'Espanya, les actuacions mundials dels Festivals de Tardor es traslladen al teatre de l'Aliança del Poble Nou. Un recull d'actuacions que presenten Thomas Beckmann, The Dirty Dozen Brass Band de Nova Orleans, Yomo Toro de Puerto Rico, Luis Paniagua Septeto, The Hilliard Ensemble, els londinencs The Balanescu String Quartet, Michael Nyman Band, The Max Roach Double Quartet, Diamanda Galas, Steve Reich, Aditti Quartet, Les Misérables Brass Band, Ricciotti Ensemble, Durutti Column, a més de la IV Mostra Catalana de Música Contemporània que tindrà com a marcs el Palau de la Música i el Centre Cultural de la Caixa de Pensions. El pop, doncs, el *funky*, el *jazz*, la música clàssica, la barreja de minimalisme, el renaixement o el *rock* i el ventall més ampli de la música contemporània no s'aixoplugaran sota la carpa preauditori mentre esperen al de la plaça de les Glòries. Els Festivals de Tardor tenen un pressupost global de 379 milions, inclòs el teatre i la dansa. Ara només cal esperar que la profecia popular es contradigui amb allò de «músic pagat no fa bon so». Ja se sap que el refranyer no sempre l'encerta. □

Thomas Beckmann i Arditti Quartet formaran part dels grups participants en el Festival de Tardor de l'Olimpíada Cultural.